PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 475 | Barcelona, 4 d'abril de 1977 | Preu: 15 pessetes

Dia 15: pel dret de vaga i la llibertat sindical

(pàgina 8)

BARCELONA I GIRONA

La lluita de la construcció

La vaga dels obrers de la construcció, que va començar a Girona i a la qual es van afegir després els treballadors del ram a Barcelona, continua.

Més de cent-cinquanta mil treballadors estan en vaga, per les seves reivindicacions. Una lluita molt important, que comentem a la pàgina 5 d'aquest número.

Acte massiu al Palau d'Esports de Barcelona

Els treballadors també volen l'Estatut

Organitzat pel Congrés de Cultura Catalana i dins de la campanya "Per les Institucions Autonòmiques", dissabte, dia 2, va tenir lloc al Palau d'Esports de Montjuïc un acte unitari per reivindicar l'Estatut, amb la participació de quatre centrals sindicals: SOC, UGT, USO i CCOO. Hi assistiren de set a vuit mil treballadors. Que haurien pogut ser més, val a dir-ho.

Les senyeres, les pancartes, les publicacions clandestines, el cant dels Segadors, cançons de Raimon i de Llach ambientaven el local abans que Rafael Ribò, responsable de la "Campanya per les institucions autonòmiques", obrís l'acte. Hi havia invitats d'honor: polítics catalans, com Miquel Sellarès, Vidiella i López Raimundo, Jordi Pujol, López Bulla, Empar Pineda, Trias Fargas, Jordi Carbonell, Colomines, Benet ...; i també una altra presència important: la dels treballadors de la construcció, en vaga, que van rebre els grans aplaudiments de la nit, i els de Cláusor de Cornellà, en vaga des de fa 32 dies. I una darrera presència emotiva: els ex-presos polítics, convertits en denúncia vivent contra les falses amnisties. Tant ells com el missatge de Lluís Maria Xirinacs van provocar crits massius, enèrgics, contundents a favor de l'amnistia total.

De la intervenció inicial de Rafael Ribò destacaríem un punt: els treballadors, la part més important del poble de Catalunya, volen una veritable autonomia, que té poc a veure amb "los regímenes especiales para las cuatro provincias catalanas".

Antoni Salamanca, de la USO, va fer una anàlisi global de les mesures oficials que constitueixen, a la pràctica, un atemptat contra la classe obrera: contra la proposta de nova llei sindical, cal coordinar les accions de tots els treballadors, impulsades per les centrals sindicals de forma unitària. Quant a la relació entre veritable nacionalisme i nacionalisme al servei d'una burgesia lligada als sectors monopolistes, llegí uns fragments del famós discurs del Noi del Sucre a Madrid, on analitzava la falsa actitud nacionalista d'una burgesia catalana que corria a Madrid quan veia trontollar els seus interessos econòmics.

Pelai Pagès, com a representant de la UGT, va recordar els avantatges que l'autonomia havia portat a la classe treballadora catalana. Una intrvenció molt útil per a demostrar que amb la reivindicació de l'Estatut estem reivindicant un marc polític més favorable per a la lluita de la classe obrera. Les al.lusions als moments històrics de la lluita autonòmica del poble català (1931, 1934 i 1936) foren aplaudides amb entusiasme.

Paco Frutos, de la CSCONC, va fer esclatar el primer aplaudiment quan es va referir a la vaga dels treballadors de la construcció. Aplaudiments constants durant el seu parlament, molt centrat en els problemes més immediats del moviment obrer català: les discriminacions quant a les festes, els intents de divisió dels lerrouxistes, la demagògia d'Alianza Popular, la necessària solidaritat entre tots els pobles de l'Estat espanyol, les maniobres dels qui retarden la llibertat sense exclusions ... El crit de "Viva Comissions Obreres", amb el puny alçat, va ser, en tot cas, un dels moments àlgids de l'acte.

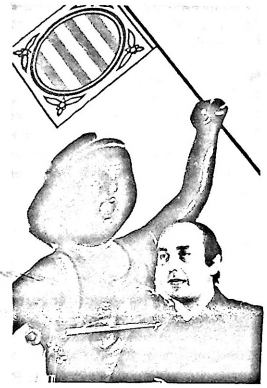

Paco Frutos, de Comissions Obreres

Finalment, en Xavier Casassas, del SOC, indicà que el que calia ara era posar fil a l'agulla, lluitar en concret per l'Estatut, que només aconseguirem si la classe obrera el reivindica com a propi.

El cant dels Segadors, la Internacional, les lectures de les adhesions, completaven l'acte, que s'ha de repetir, com anunciaren els organitzadors, arreu de Catalunya. Una vegada més, el Congrés de Cultura Catalana havia sortit al carrer. En endavant, la lluita per l'Estatut haurà de comptar, molt concretament, amb el suport de les organitzacions obreres. Perquè si bé l'Estatut no acabarà amb l'opressió social, sí que amb l'Estatut serà més fàcil de lluitar contra fraus, centralismes i discriminació sistemàtica.

IGNASI RIERA

Els de Mataró no han esperat pas: la bandera al balcó.
(Fotos "Treball")

VOLUNTAT DE SER LEGALS

Teniu a les mans un "Treball" amb nou format, amb noves característiques tipogràfiques, amb més contingut. Teniu a les mans el "Treball" que mereixeu, tots els nostres lectors, el periòdic que els comunistes hem volgut fer a to amb les circumstàncies polítiques, a to amb les necessitats i a to amb la nostra vocació, demostrada a bastament, de ser legals. Encara no ho som, és veritat; però si no ho som no és pas perquè no volem. No ho som encara per l'actitud irresponsable del govern, que ha volgut cobrir-se i carregar el mort al Tribunal Suprem; per l'actitud d'aquest òrgan judicial que ha esperat a celebrar la vista, a esgotar tots els terminis, abans de dir que s'inhibia perquè això és una qüestió política. Però la legalització dels comunistes i de tots els partits que han estat sotmesos a la "quarantena" arribarà, creiem que ben aviat, perquè no és pas possible mantenir en la il.legalitat unes forces polítiques *reals*, representatives, emanades de sectors ben definits del nostre poble. La legalització ha d'arribar de seguida perquè la presència, sense embuts, real i tangible del PSUC, del PCE i de tots els altres partits és un fet en la vida política d'Espanya, i no es pot pas anar contra la realitat dels fets.

Sense esperar l'acte administratiu de la legalització, els comunistes actuem a la vista de tothom, donem la cara, diem qui som i on som, posem el nom del partit al balcó dels nostres locals —ho han fet ja fa dies els companys de Mataró i els de Sabadell—, ens adrecem al poble sense cap disfressa i oferim avui el periòdic que la legalitat demana.

La legalitat de tots els partits polítics és el tema del dia. Gairebé podríem dir que és el tema exclusiu del dia. I és així perquè els pobles d'Espanya necessiten la democràcia sense esperar més i no pot haver-hi democràcia sense la legalitat de tots els partits, absolutament de tots.

La campanya electoral

(Pàgina 2)

La campanya electoral ha començat

La iniciativa dels comunistes

La campanya pre-electoral ha començat. De com l'han empresa les organitzacions i militants del PSUC a les seves respectives localitats o comarques ens en parlen els nostres corresponsals a Girona (Josep Quintanas), a Lleida (Magda Ballester), al Maresme (Toni Albert) i al Baix Llobregat (Carles Teixidor)

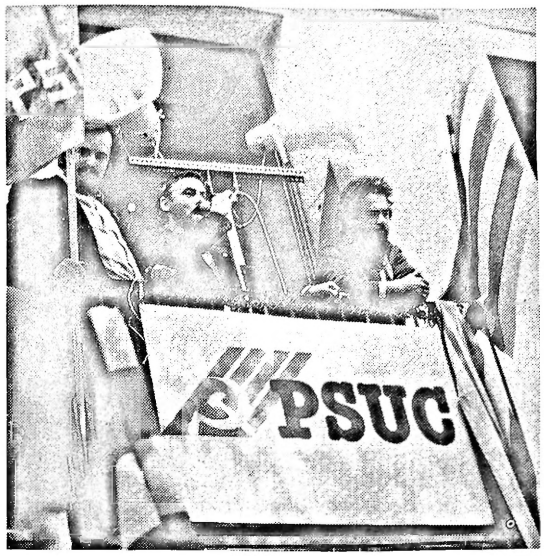

Girona: la murga del governador

A Girona el governador civil, senyor Armando Murga, va voler participar al primer acte programat per la comissió electoral del PSUC i va fer detenir els candidats a diputats Carles Caussa, Francesc Frutos i Francesc Parerols quan venien, a la rambla de Girona i sota una gran pancarta, la propaganda del partit.

L'actuació del senyor Armando Murga dificulta, però no impedeix, la presència pública i l'apropament de la política del partit a la immensa majoria dels gironins, que són les tasques que s'ha proposat en primer terme la comissió electoral.

La comissió electoral té planificat tot el treball de cara a les eleccions. Així, aquest més d'abril ha de servir per recuperar el treball perdut degut a les prohibicions i fer les presentacions del partit necessàries a tots els pobles de les nostres comarques, per, a partir del 16 de maig, començar la campanya electoral pròpiament dita.

Lleida: el partit respon

A les terres de Lleida la campanya pre-electoral es va iniciar el 22 de març amb una roda de premsa de sis membres del comitè de Lleida on es van donar els noms dels candidats, es va fer una valoració política de les eleccions i es va donar el manifest electoral.

Mentre van estar exposades les llistes del cens electoral es van fer uns espais publicitaris a la ràdio, en català i en castellà, cridant la població a comprovar la inscripció al cens. No es deia que els patrocinava el PSUC, però ja era palès perquè es donaven els noms dels candidats.

Dos mítings, a Almacelles i a Artesa de Lleida, foren prohibits, però van permetre de fer publicitat i que la premsa publiqués un comunicat de protesta.

La comissió electoral ha enviat una enquesta a tots els militants de la capital i comarques, de la qual ja s'ha rebut la resposta de més de dos-cents. A l'enquesta es pregunten les dades personals i professionals dels companys, si té càrrec sindical, etc. Si té vehicle i si està disposat a deixar-lo per a la campanya. Si té màquina d'escriure i si està disposat a deixar-la també i a escriure ell. Quantes hores pot dedicar a la campanya electoral. Quina tasca concreta podria fer (i es donen alguns exemples: repartir cartes, fer visites casa per casa, ajut econòmic, fer viatges i xerrades, etc.) També es pregunta si està disposat a donar un dia de salari per a la campanya i si té companys o amics que també voldrien fer-ho. Acaba recordant que caldran interventors i que si algú ha de ser absent de la població on viu, quan les eleccions, que ho digui.

Les respostes han estat molt positives. Ja disposem de quaranta vehicles; tots els qui han contestat donen un dia de salari i alguns més; tothom ha triat una tasca concreta.

Pel que fa a comarques, Balaguer té la seva pròpia comissió electoral que s'encarrega de la Noguera; la de Lleida, del Segrià; la de la Seu, de l'Urgellet; mentre que la comissió de comarques s'encarrega de La Segarra, Urgell i Les Garrigues.

Maresme: hem pres la legalitat

Amb afany de legalitat i de presència ciutadana, l'organització del PSUC al Maresme ha obert les portes de sis locals: un a Tiana, un a Premià de Mar i quatre a Mataró. I, sense esperar el que diguin a Madrid, a Mataró han col.locat l'emblema electoral del partit al balcó del carrer d'Isern, número 28, per aclarir ben bé on són els comunistes catalans.

Altrament, iniciant una nova tasca en el procés de regularitat política, l'Agustí Valdé, secretari general, en nom de la Federació del Maresme del PSUC, ha tramés a l'ajuntament de Mataró una impugnació a l'actual projecte d'abocador de brossa que, si es realitzava, contaminaria els pous d'aigua que serveixen per a l'abastament d'Argentona.

Aquests dos aspectes són trets específics que marquen ara la feina dels homes del PSU al Maresme, en el camí de la gran batalla electoral. Endarrere queden ara les setmanes de sortida al carrer, mitjançant vendes públiques i presentacions a barris i a rams de la producció, fetes a les principals localitats de la comarca.

Els esforços dins aquesta etapa pre-electoral van acompanyats d'unes feines no menys importants com són la financera i la propagandística: les rifes a les diferents localitats se succeeixen —a Mataró, se sorteja un viatge a Cuba—; el "Combat", revista de la Federació del Maresme del PSUC, ha sortit ja amb el nou format pre-legal.

Baix Llobregat: porta per porta

Bé que encara s'han de resoldre algunes qüestions importants, com per exemple consolidar les comissions electorals als barris, etc., podem dir, però, que la campanya electoral del nostre partit ha començat a la comarca del Baix Llobregat. La quinzena del partit a la nostra comarca, que es tancà dissabte passat, ha estat un èxit molt gran. A tots els pobles de la comarca es van organitzar actes, conferències i presentacions i es van posar parades de venda de "Treball" i "Mundo Obrero", molt ben acollides per la població. Les presentacions a les fàbriques i als barris també es multipliquen, encara que, de moment, són moltes les empreses on no hi ha hagut la presentació dels comunistes.

Un aspecte molt important, que cal remarcar, són les iniciatives dels comitès locals, que entren totalment dintre de la campanya electoral. A nivell comarcal, s'ha fet una edició del manifest electoral del partit, aprovat al darrer ple del Comitè Central, en la qual, a més a més de presentar alguns membres del Comitè Executiu —Gregori López Raimundo, Antoni Gutiérrez, Solé-Tura i d'altres—, apareixen quasi bé tots els dirigents comarcals del partit (del moviment obrer, barris, ensenyament, dones, joves, etc.)

Una altra experiència molt interessant que caldrà tenir en compte és la iniciativa de la comissió electoral de Cornellà, que ha editat dos importants documents. D'una banda, un còmic, fet per un dibuixant del partit, titulat "Historias de Juan", del qual en pensen treure cinc números abans de les eleccions. En aquest TBO, on s'ofereix també un interviu amb Antoni Garcia, dirigent del partit a Siemens, es recorda una mica quins han estat els problemes i les lluites dels emigrants i dels treballadors en general. En els propers números que surtin s'explicaran els problemes dels barris, del moviment obrer, de les dones, i el darrer estarà dedicat a la campanya electoral. A posteriori, podem dir que el tiratge inicial de deu mil exemplars ha estat del tot insuficient, gràcies a l'èxit assolit.

D'altra banda, també per iniciativa de la comissió electoral de Cornellà, el nostre partit va mobilitzar dimecres passat més de cinc-cents militants que visitaren prop de cinc mil vivendes de la Ciutat Satèl.lit de Sant Ildefons regalant clavells i repartint un opuscle a dos colors que explicava què és i què vol el nostre partit. Els propers mesos caldrà tenir molt en compte aquest important sistema de propaganda, absolutament imprescindible per fer conèixer el nostre programa a tots els sectors de les classes populars.

Entre les discriminacions, caldrà subratllar la que pateix, actualment, la joventut en general, el Congrés de la Joventut en particular, i les Joventuts Comunistes, més aferrissadament encara. I així, per exemple, dissabte dia 2 era prohibida una conferència organitzada pel Congrés de la Joventut i en la qual havien de parlar, sobre la història dels moviments juvenils, Teresa Pàmies, Francesc Reguant i Ignasi Riera.

Per guanyar la democràcia

"Anem a les eleccions per guanyar la democràcia." *Aquest és el sentit de la campanya electoral dels comunistes que van expressar la setmana passada, davant la premsa, els cinc candidats del PSUC per la circumscripció de Tarragona, Josep Solé Barberà, Josep Arjona, Rafael Nadal, Conrad Rebull i Josep Maria Castells.*

Josep Solé Barberà, que encapçalà la llista, va explicar la decisió del PSUC de sortir a la llum pública i d'actuar a plena claror sense esperar la legalització del partit. "Això *—va dir—* és una expressió de la nostra voluntat de participar plenament en el joc democràtic, respectant totes les opcions i ideologies, però, alhora, sense dimitir de la nostra responsabilitat." *Va explicar, responent a una pregunta, que el PSUC no està d'acord amb candidatures de front popular perquè produirien una perillosa bipolarització política entre la dreta i l'esquerra que podria tenir conseqüències molt greus per al futur democràtic del nostre país. Assenyalà, però, la importància d'una candidatura única de tota l'oposició democràtica per al Senat, com una via que permeti de mantenir la unitat entre totes les forces que han lluitat i lluiten per les llibertats polítiques i nacionals.*

Josep Arjona va parlar dels problemes dels treballadors industrials i Conrad Rebull de tot el que afecta als pagesos. Josep Castells, de la situació de les comarques. Rafael Nadal va dir: "Estem disposats, sense que calguin pactes formals, a observar les regles de joc pròpies d'un poble d'elevat sentit polític. Res de cops baixos. No cal dramatitzar la contesa. Màxim respecte, no solament per als nostres estimats companys de l'oposició democràtica en general, amb els quals hem compartit la lluita política durant aquests anys, sinó fins i tot amb els adversaris més allunyats". *Solé Barberà va dir, sobre això:* "En la campanya electoral no tindrem enemics, sinó adversaris". *Rafael Nadal va acabar dient:* "En canvi, hi ha una cosa en la qual crec que tots estem d'acord, dreta, centre i esquerra, i en la qual serem inflexibles. Em refereixo a la necessitat de denunciar i condemnar la corrupció i els privilegis."

treball

REDACTORS I COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Antoni Lucchetti, Miquel Núñez, Ignasi Riera, Joan Sanjuan. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Quintanas, Carles Teixidor, Toni Albert, Enric Juliana. Confecció: Jaume Ribé.

Director: Joan Busquet

LLIBERTAT SINDICAL

Nova llei?

Encara, a l'últim moment, les Corts van introduir esmenes regressives en una llei que ja era totalment insatisfactòria. Si en lloc de consultar aquells vestigis del passat, espectres del franquisme que es nega a desaparèixer, s'hagués consultat les centrals sindicals obreres, aquesta llei no s'hauria aprovat, i el que n'hauria sortit, en canvi, sí que hagués estat una llei vàlida per als treballadors d'un país que diu que vol entrar al Mercat Comú.

En primer lloc, aquesta llei és una burla per a tots els treballadors que durant quaranta anys hem lluitat per la llibertat sindical. Ve a ser, però encara en dosis més petites, el mateix que la pseudoamnistia que, gota a gota, ens van donant. Es cert que, com tantes vegades, s'hauran d'utilitzar tots els pocs aspectes positius que la llei té per tal d'impulsar la lluita per aconseguir una autèntica llibertat sindical; peró deixant ben clar que aquesta no és la llibertat sindical per la qual hem lluitat els treballadors, sinó el màxim de llibertat que és capaç de concebre i de donar un organisme, com les Corts actuals, fet i pastat a mida del franquisme.

D'altra banda, i això ja ho hem denunciat milers de vegades i caldrà continuar denunciant-ho, es deixa intacte l'immens aparell del "sindicat" vertical, amb el seu patrimoni en mans d'uns homes que, en molts casos, han demostrat aquests darrers anys estar a favor d'un sindicalisme antinatura, d'un sindicalisme antiobrer. I no es tracta només del patrimoni material. A l'"Asociación Institucional de Servicios Socio-Profesionales" i al "Consejo Nacional de Economía", noms amb els quals es perpetuarà l'OSE, s'hi afegeix ara, amb l'esmena de la inefable Mónica Plaza, la pervivència d'uns organismes tan completament obsolets com són el "Consejo Nacional de Trabajadores y Técnicos" i el "Consejo Nacional de Empresarios". ¿Aquesta és la "nova" llei de llibertat sindical? Ens sona massa a anys passats que no voldríem recordar mai més.

Hi ha moltes llacunes a la llei, a part d'aspectes essencials com el de no reconèixer el dret de fer sindicats inter-branques de la producció, com si els del téxtil no tinguessin els mateixos interessos de classe que els del metall, per exemple. Tampoc no es contempla la sindicació de funcionaris ni de personal civil que treballa en coses militars, com si els centenars de milers d'homes i dones que treballen a l'Administració Pública, als seus molts diferents nivells (des dels bombers i carters fins als funcionaris de carrera) o per a l'Exèrcit, l'Aviació o l'Armada, no tinguessin res a veure amb la resta dels treballadors. Amb això es contravenen les disposicions de l'OIT i ens apartem de les constitucions democràtiques que, pertot arreu, reconeixen aquests drets irrenunciables.

Tornem, com en els pitjors millors temps, a fer lleis que no serveixen per a res; lleis que intenten, amb gasiveria, aproximar-se a la realitat, però que en resten tan lluny que no serveixen per a res. Aquesta llei, com d'altres, com la de la vaga, publicada no fa gaire, palesen la incapacitat dels residus del franquisme, que avui tenim al capdavant de les institucions polítiques, per fer lleis que serveixin, no ja a la classe treballadora i al conjunt de les classes populars —que és el que nosaltres voldríem—, sinó ni tot just al conjunt del país. Es evident que una llei de "llibertat sindical" d'aquesta mena, amb totes les seves ambigüitats, independentment que se n'utilitzi tot allò que sigui utilitzable, no servirà ni a treballadors ni a empresaris per arribar a centrar i institucionalitzar el diàleg seré i responsable que avui el país necessita.

Caldrà continuar lluitant, doncs, per una nova legislació, no direm ja bona o dolenta, sinó "útil". Aquesta d'ara no servirà de gaire, o de res, i el que cal és aconseguir la llibertat sindical. Aquesta és una de les fites a guanyar amb la lluita incansable dels treballadors i un objectiu prioritari, al voltant del qual hem de mobilitzar-nos davant de les eleccions per aconseguir que donin un resultat que tradueixi el veritable anhel de llibertat sindical que avui té la classe treballadora.

ANTONI LUCCHETTI

Malgrat tot, serem legals

La decisió de la Sala IV del Tribunal Suprem de retornar al govern els expedients de legalització del PSUC, del PCE i d'altres partits democràtics ha introduït un nou factor de desequilibri i d'inestabilitat que complica una situació política ja prou complexa i que podria tenir conseqüències molt greus per al futur del nostre país.

Gairebé totes les forces polítiques han expressat, directament o indirecta, la seva preocupació. No és estrany: quan tothom esperava la legalització, heus aquí que els magistrats de la Sala IV del Tribunal, als quals el govern havia donat la responsabilitat que ell mateix defugia sota el pretext de "no provocar innecessàriament el búnquer", s'enfronten al poder executiu tot rebutjant, primer, de donar el "placet" al magistrat designat president de la Sala i negant-se, després, amb arguments jurídicament irrefutables, a pronunciar la darrera paraula sobre la legalització dels comunistes. Amb el pronunciament del Tribunal Suprem, el caràcter democràtic del procés electoral en marxa i la celebració de les mateixes eleccions quedaven —queden— greument qüestionats. No solament per la nostra voluntat o per la voluntat dels partits discriminats, que hem exigit i exigim condicions democràtiques mínimes, sinó perquè cap força política responsable de l'oposició no pot acceptar de participar en unes eleccions de les quals sectors importants del país en quedin exclosos. I també perquè el mateix projecte reformista necessita, per tal de tenir un mínim de credibilitat, que s'acompleixin algunes d'aquestes condicions i, si més no, una que és de tot punt imprescindible: la legalització de tots els partits.

Per això la decisió de la Sala IV és una decisió tan greu: tot allò que aquests darrers mesos ha suposat d'avenç —difícil i contradictori— cap a la democràcia, totes les passes endavant —moltes vegades vacillants— en el camí de la normalització de la vida política, poden anar-se'n en orris en uns dies, si no hi ha una actitud responsable, una confluència d'esforços orientats a redreçar la situació.

I, en primer lloc, una actitud responsable del govern, la sinceritat democràtica del qual serà jutjada a Europa i arreu del món per l'actitud que mantingi en relació a la legalització de les forces d'esquerra en general i del PCE i del PSUC en particular. El govern ha tingut i té la virtut —més fàcilment constatable si tenim en compte la trajectòria de l'anterior— de ser sensible a les pressions de l'oposició. Ara mateix, acaba d'aprovar dos decrets-llei que signifiquen un avenç indubtable: el de la supressió de l'article segon de la Llei de Premsa i el de dissolució parcial de l'aparell del Movimiento. L'abast real d'aquests decrets encara està per veure, perquè la supressió de l'article segon de la Llei de Premsa comporta la tipificació del "delicte de difamació", que podria ser interpretat de manera que suposés, en la pràctica, un altre article segon encobert, i la supressió de la Secretaria General del Movimiento no significa pas automàticament la neutralització de l'aparell del partit únic. Els dos decrets, però, suposen un pas endavant important per aconseguir un clima de mínimes garanties davant les eleccions. Allò que és fonamental, tanmateix, és que el govern tingui una actitud clara i diàfana envers els "ultres" i s'espolsi ambigüitats i vacil.lacions. No hi ha dubte que el principal responsable de la decisió del Tribunal Suprem és el mateix govern que, en bona lògica política i jurídica, hauria d'haver resolt la qüestió legalitzant automàticament tots els partits. Ara, el president Suárez haurà d'actuar amb energia i inscriure'ls pel seu compte en el registre. I fer-ho urgentment, sense esperar que la situació continui deteriorant-se.

Cal també una actitud responsable de tota l'oposició, interessada en unes eleccions lliures, convençuda que les exclusions comporten noves exclusions, que les il.legalitats determinen forçosament noves il.legalitats i que, al capdavall, l'opció plantejada no és la de comunisme, sí, comunisme, no, sinó la de democràcia, sí o democràcia, no. Assistim aquests dies a una total unanimitat: *més enllà de la dreta "ultra" no és possible trobar una sola opinió solvent contrària a la legalització dels comunistes i d'altres forces d'esquerra. La legalització de tots els partits és la pedra de toc de la democràcia. Cap força democràtica no pot acceptar exclusions o discriminacions.*

Pel que fa als comunistes, hem donat prova del nostre sentit de la responsabilitat. Hem actuat obertament, hem acudit al registre, hem fet conèixer la nostra estructura orgànica, els nostrs noms, els nostres locals i hem designat els nostres candidats. De fet, amb la nostra actitud hem contribuït ja a fer que la campanya pre-electoral transcorri en un clima de civisme. Hem demostrat la nostra voluntat de moure'ns a plena claror, de sotmetre'ns al joc democràtic. Hem fet propostes i avançat solucions globals, nacionals, tenint en compte l'interés general del país, més enllà d'allò que podria ser considerat com l'interès del Partit. I ara, continuarem actuant exactament igual, com si fóssim legals, sense acceptar que la legalització formal sigui una condició per moure'ns i actuar a plena claror, diàfanament. Imposant amb fermesa, però també amb serenitat i responsabilitat, la nostra presència pública entre les masses. Intensificant l'esforç per construir un gran partit que sigui, avui, garantia de l'avenç cap a la democràcia i, demà, de la consolidació definitiva d'un règim democràtic obert a les transformacions econòmiques i socials que necessiten els pobles d'Espanya.

Ara mateix, no és possible de dir quan, com, de quina manera serem *legalitzats i*, amb nosaltres, els altres partits discriminats. Però estem segurs que la legalització de tots acabarà imposant-se ben aviat. Per les exigències pròpies del procés democràtic, per la voluntat de l'oposició, com a resultat de la nostra decisió de participar plenament en el procés de conquesta de la llibertat i per la mobilització del poble, a la qual hem apel.lat, apel.lem i apel.larem.

Fins a imposar allò que constitueix l'objectiu polític immediat fonamental: guanyar les condicions mínimes per a unes eleccions lliures, guanyar la legalitat de tots els partits.

JOAN BUSQUET

l'amnistia total és irrenunciable

Les tres setmanes que han transcorregut des de la promulgació de l'últim decret-llei anomenat d'"amnistia" han confirmat que aquesta disposició no solament **no era l'amnistia total,** *sinó que ni tot just suposa una autèntica escarceració dels presos polítics.*

En un comunicat fet públic el 30 de març, l'"Associació de Familiars i Amics dels Presos Polítics" diu:" ...**són** comptats els presos polítics escarcerats i **el que és cert és que dos terços de les llistes d'indultats romanen a la presó malgrat l'indult"**

Hom comprèn que els presos polítics de la presó de Còrdova, en una carta oberta adreçada a l'opinió pública, expressin llur convenciment que "el propòsit és retenir-nos presos fins a les eleccions, en qualitat d'autèntics ostatges del govern, perquè els països més directament afectats per la nostra situació —el País Basc i Catalunya— mantinguin una passivitat en la seva lluita, cosa que creiem que és impensable si el govern incompleix les prometences que ha fet al poble."

Aquesta és la gravetat dels fets, que exigeix una resposta unida i enèrgica de totes les forces democràtiques, de tots els qui aspiren a barrar el pas a la violència engendrada per la repressió mantinguda i exercida des del poder.

*L'***amnistia total** *és irrenunciable. Els presos polítitcs han de ser posats en llibertat tot seguit, sense cap excepció,* **tots**. *S'han de cancel.lar totes les responsabilitats polítiques i socials, per la qual cosa l'***amnistia laboral** *completa és també una exigència del restabliment de la convivència nacional. Cal que l'amnistia comprengui els funcionaris de l'Estat, els militars i membres de les forces armades depurats i represaliats durant els anys de dictadura.*

*En la campanya electoral ja engegada, aquest objectiu de l'***amnistia total** *ha d'estar al centre de tots els programes, de tots els plantejaments per al canvi polític.*

Els sindicats autònoms com a opció de classe

L'estructuració i consolidació de tota la xarxa de moviments socials i reivindicatius que les masses han anat forjant durant la dictadura és una de les tasques polítiques fonamentals del moment. Aquests moviments socio-polítics s'han dotat de forces flexibles de coordinació i enllaç més o menys estables, aptes per a encapçalar les lluites en una *etapa de resistència*. Però la situació actual, d'avenç irresistible cap a la plena democràcia i l'exercici de les llibertats, amb l'eixamplament enorme de la capacitat d'incorporació massiva a les preocupacions sindicals que això representa i amb l'exigència que planteja d'una màxima claredat en l'elaboració de les decisions sobre objectius i tasques d'aquests moviments, obliga a transformar les antigues formes de coordinació en organitzacions sindicals estables, sòlides i coherents.

La complexitat de la situació político-social general ha frustrat monentàniament allò que era el gran projecte sindical de tots aquests moviments, encapçalats pel moviment obrer: l'obertura del procés constituent de la gran central sindical unitària de tots els treballadors. La constitució de CCOO en Confederació Sindical, com a resposta organitzada a aquesta frustració, ha permès no solament consolidar, ja ara, una gran opció sindical de classe sinò també mantenir organitzadament la lluita per la unitat davant dels intents de cristal.litzar la divisió sindical.

Però el procés de formació de moviments de masses ha tingut una història diferenciada en tota una colla de sectors específics de la realitat social. Aquest procés ha consistit en la formació de moviments unitaris, amb característiques similars a les Comissions Obreres però que no han coincidit amb CCOO per tota una sèrie de raons:

* Aquests moviments unitaris reunien una pluralitat d'opcions polítiques i ideològiques que, en el camp del moviment obrer, s'han cristal.litzat en opcions sindicals diferents de CCOO. Aquest és l'aspecte més evident d'una realitat més general: aquests moviments, i els sectors socials on s'han donat, tenen una història sindical diferent de la del moviment obrer, per motius diversos. En alguns, per un procés de massificació que el desenvopament econòmic hi ha produït, acompanyat d'un procès de degradació de les condicions de treball. És el cas clar de l'ensenyament, de l'Administració Pública... En aquest cas, ens trobem que les centrals sindicals tradicionals no tenen prou respostes per a la problemàtica d'uns sectors on no han estat tradicionalment arrelades.

* Una raó objectiva que també produeix aquesta autonomització de determinats moviments en relació al moviment obrer és el caràcter específic de les relacions de treball imperants en el sector concret. És el cas dels funcionaris, tant els de l'Administració Pública com els del sector públic de l'ensenyament i de la sanitat. La relació laboral dels funcionaris amb el seu patró l'Estat, té moltes característiques diferencials respecte al món de l'empresa privada, tant per l'estructura i l'escalat de sous, com pels criteris de contractació i acomiadament, com pels de rendibilitat del treball, etc.

* En molts d'aquests sectors trobem, finalment, el fet que la vessant socio-política del moviment és d'una importància i d'un pes relatiu específics, de manera que configuren totes les manifestacions socials del sector. Es ja un fet comprovat, al nostre país, la importància que les reivindicacions no econòmiques, sinò de millora de les condicions de servei als ciutadans, tenen en la vida social de sectors com l'ensenyament, la sanitat, la premsa...

Per totes aquestes raons, ens trobem que plantejar com a opció sindical, en aquests sectors, la constitució de sindicats de CCOO no podria ésser assumit per la majoria de les àmplies capes que han estat presents en les lluites, i ni tot just per una bona part de les seves avantguardes. Aquesta opció apareixeria davant d'aquests sectors com una *opció ideològica*, vinguda de fora del moviment, aliena al seu procés de formació de consciència col.lectiva. En conseqüència, com una opció sectària. I això seria totalment contradictori amb la mateixa pràctica i teoria sindical de CCOO, que és per definició una alternativa sindical de masses, unitària i democràtica.

Necessitem mantenir, en aquests sectors, la tradició de moviments plurals, majoritaris i amb amplis plantejaments socio-polítics progressius. I, alhora, els hem de proporcionar una opció organitzativa sindical immediatament assimilable, coherent amb el seu nivell de formació de consciència col.lectiva. Aquesta opció només pot ésser la *sindicació autònoma, democràtica, pluralista, socio-política, convergent amb el moviment obrer i amb el seu projecte de sindicació unitària per a tots els treballadors.*

La sindicació autònoma provoca en molts homes i dones progressistes, i també en alguns comunistes, una reacció de desconfiança a partir de la consideració del perill de caure en el corporativisme, de perdre la perspectiva de classe, de caure en l'aillament en relació amb el moviment obrer.

Però és perfectament viable avui, en el nostre país, un sindicalisme autònom i de classe. Aquesta és precisament l'alternativa que els comunistes hem d'impulsar, l'objectiu que ens hem de fixar.

Però aquest objectiu requereix tres coses imprescindibles. Primerament, un compromís seriós i conscient del fet que és un objectiu *a guanyar*, i que no es guanyarà pas sense el treball intens, decidit i responsable de l'avantguarda i, en primer lloc, de tots els comunistes. En segon lloc, aquest objectiu s'ha de garantir amb un contacte estret del sindicat autònom amb Comissions Obreres i les altres centrals sindicals. A més a més, és un objectiu que cal plantejar sobre bases sòlides. I difícilment podrem consolidar una opció sindical autònoma progressiva si la plantegem com una *opció categorial*, és a dir, si pretenem organitzar un sindicat autònom exclusivament de les categories tècniques o més qualificades d'un determinat sector. Els sindicats autònoms seran fàcilment progressius, de classe, si són sectorials, si abracen tota la gamma de nivells d'assalarització de la sanitat, de l'ensenyament, etc.

Evidentment, aquesta opció que els comunistes estem fent per la sindicació autònoma i de classe en diversos sectors socials específics no està en contradicció amb una *afiliació complementària* a CCOO. Rebutgem, això sí, una possible doble afiliació, que representaria, en la pràctica, una ambigüitat i una ambivalència de projectes que es neutralitzarien mútuament.

Per la dinàmica de la conjuntura política i sindical, la crisi, a mig termini, d'aquests projectes sindicals autònoms no és del tot descartable. Ens podem plantejar la possibilitat que, en una etapa de regressió, corrents aïllacionistes, corporativistes, conciliadors o bé d'altra mena posin en perill el caràcter progressista del sindicat autònom. O bé que tendències sindicals sectàries, amb capacitat d'audiència, amenacin amb la seva disgregació. Es en aquest moment, *i no abans*, que Comissions Obreres que, com a opció complementària, haurà mantingut una presència oberta, assembleària, però no organitzativa, podrà plantejar-se, i haurà de fer-ho, la seva cohesió organitzativa com a garantia final de continuïtat d'una opció sindical democràtica, unitària i de masses en aquests sectors.

ALBERT CALDERÓ

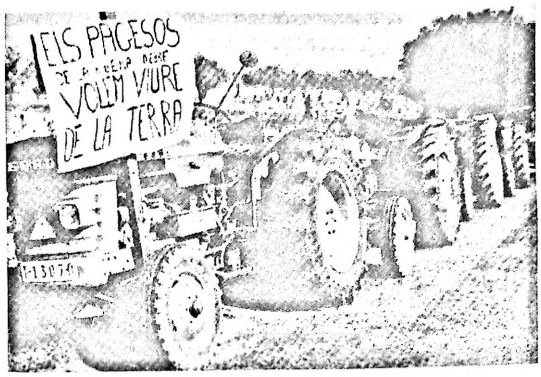

Reunió de pagesos del PSUC

REUS (per Antoni Samarra).— *Diumenge 27 de març va tenir lloc, a la capital del Baix Camp, una àmplia reunió de pagesos del nostre Partit en nombre de cent trenta, entre els quals hi havia també alguns simpatitzants convidats. Presidí les sessions el camarada Pardell, del Comitè Executiu, i segueren a la taula els camarades G. Arrom i Sala, membres també del CE, i els candidats pagesos a diputats per al Congrés per les circumscripcions de Lleida i Tarragona, camarades Vicenç Valentines i Conrad Rebull, respectivament.*

L'acte va comptar amb la presència del secretari general, camarada Gregori López Raimundo, que, en el seu parlament, es va referir al moment polític actual, a la legalització del PSUC, a les properes eleccions i a l'important paper que hi poden jugar els homes del camp de Catalunya, i a la necessitat de fer un partit de masses i hegèmonic, encarnat en la classe obrera, la pagesia i amples capes socials que malden pel socialisme en llibertat.

La intervenció de Gabriel Arrom es va centrar, fonamentalment, en l'anomenada "vaga dels tractors", la mobilització més important que ha fet la pagesia i que, sens dubte, marcarà tot el futur del moviment pagès. Els objectius essencials d'aquesta lluita foren: preus justos i remuneradors, seguretat social agrària i sindicat de la pagesia unitari, democràtic i independent. Analitzà els antecedents de la "Unió de Pagesos" i de la important acció que ha protagonitzat i feu estment de les "Comissions de Pagesos i Ramaders del Camp Català" de finals dels anys 60.

Va exposar la difícil problemàtica de l'agricultura catalana i les prespectives futures, prenent com a fita de referència la vaga recent.

Capítol important fou la qüestió de les eleccions i llur incidència al camp, per tal de barrar el pas a les forces reaccionàries i neofranquistes que aspiren a perpetuar el seu domini i privilegis. Per això es fa necessari intensificar la campanya de reclutament del nostre partit a la ruralia per guanyar nous militants entre els homes i dones més honestos i combatius de les comarques i pobles de Catalunya.

A les conclusions, el company Arrom va posar de relleu tot alló que ha significat per a la pagesia catalana la "vaga dels tractors", que ha vingut a consolidar el moviment pagès amb el suport del poble. Les forces motrius per marxar cap a la democràcia són constituïdes, principalment, per les lluites unides dels obrers i dels camperols, com també per la fusió de les forces del treball i la cultura. Arrom va fer referència a l'enquadrament sindical dels homes que treballen i estan vinculats al camp (pagesos, jornalers i obrers dels complexos agro-industrials).

El problema de la dona camperola —va afegir— i les seves reivindicacions específiques és indispensable plantejar-lo i inserir-lo en totes les lluites reivindicatives, com també la complexa problemàtica dels joves del camp. Tot això s'ha de concretar explícitament en el programa agrari del Partit.

En els moments actuals —va dir— cal crear una comissió agrària que sigui operativa i descentralitzada, dinamitzada pel paper preponderant i capdavanter del pagesos i amb el concurs assessor —sempre necessari— de tècnics i experts en qüestions agràries.

Una tasca inajornable, des d'ara, és l'elaboració del programa agrari del Partit, que pugui servir de plataforma política de cara a les properes eleccions. Alhora, es fa necessari obrir una nova etapa de "La Veu del Camp Català", com a òrgan polític d'expressió dels pagesos i jornalers del PSUC.

SECRETARIAT DE CC.OO.

"Sobre la base de la respectiva autonomia"

El Secretariat de la Confederació Sindical de Comissions Obreres, a la seva reunió del 15 de març, a Madrid, va aprovar un document sobre la qüestió de les formes de sindicació dels tècnics i professionals.

Volem destacar un paràgraf del document on es diu que la "C.S. de CCOO, com a tal, ha d'intervenir activament amb tot el seu pes en les lluites d'aquests sectors, prestar suport i prendre posició a favor de les reivindicacions que plantegin. Per tal de facilitar aquest suport mutu, es podrien establir les relacions que es consideressin oportunes sobre la base de la respectiva autonomia". *De qualsevol manera, s'assenyala al document,* "allò que sembla evident és que de la formació, en aquests sectors, de sindicats de la C.S. de CCOO podria resultar una precipitació que dificultés o impedís la plasmació del que és la nostra línia principal". "En qualsevol cas, la forma concreta de sindicar els afiliats individuals haurà de ser estudiada en detall per a cada cas concret entre aquells i la Confederació".

A BARCELONA I GIRONA

La construcció, en lluita

A Girona des del dia 21 i a Barcelona des del 29, la vaga de la construcció ha posat de nou de manifest, juntament amb la combativitat dels treballadors d'aquest sector, les dificultats que està creant la lenta i llarga agonia del sindicat vertical. El problema es centra ara en la revisió d'un conveni que va ser firmat en unes condicions polítiques, econòmiques i sindicals molt diferents de les actuals. La llarga lluita de la primavera de l'any passat per aconseguir un bon conveni es va veure dificultada per la manca de representativitat dels qui seien a la taula de deliberacions, mentre els homes elegits pels treballadors es quedaven fora. Només la forta pressió dels treballadors, amb una vaga massiva, amb manifestacions constants al carrer, que la intervenció de la policia feia violentes, va fer que a la fi s'aconseguís donar un pas endavant, insuficient en comparació amb la plataforma reivindicativa dels treballadors, però suficient perquè decidissin tornar a la feina. Eren moltes, però, les reivindicacions pendents, que ara volen tornar a discutir.

Enguany, la situació econòmica s'ha agreujat per als treballadors. L'índex del cost de la vida, que va pujar en un 19,77 per cent el 1976, no reflecteix amb realisme les puges de preus dels productes que avui consumeix una família treballadora, que han estat molt més elevades. D'altra banda, sembla que tan sols en els dos primers mesos de 1977 aquest índex pujarà un 6 per cent, la qual cosa menaria a una inflació, a final d'any, del 36 per cent. La revisió, doncs, dels salaris de la construcció, no es pot lligar a unes xifres ja superades, en tots els conceptes, per la realitat.

Hi ha també la incertesa de la situació política i sindical, amb unes eleccions que els treballadors veuen que no arriben en les condicions de llibertat necessàries i amb una pseudo-llibertat sindical que l'única cosa que fa és entrebancar l'autèntica representativitat dels treballadors. Aquest any, com el passat, a partir d'assemblees d'obra, s'han anat elegint delegats, que han incorporat a la plataforma reivindicativa els punts més sentits pels treballadors. I aquests delegats, de diferents centrals sindicals —majoritàriament de CCOO però també d'altres—, i algun d'independent, volen negociar la revisió del conveni amb la patronal, que s'hi nega i no reconeix que les circumstàncies han variat i fan necessari discutir-lo de nou. Els empresaris tenen por que

els treballadors enfonsin les empreses. Obliden que, en tot cas, són les empreses que s'enfonsen a vegades, elles mateixes, per la manca d'innovació i de capacitat directiva, i no pas per culpa d'uns salaris que pugen per a totes igualment.

No hi ha bona fe per part dels empresaris, que ni tot just accepten seure amb els treballadors per començar a discutir. Prefereixen servir-se d'homes sense cap representativitat, verticalistes de la CSO com el Tijeras, per ignorar el desig de diàleg dels treballadors. Tot això dificulta trobar una solució, i només en són responsables els empresaris.

Cal, tanmateix, que els treballadors de la construcció tinguin presents totes aquestes dificultats, per saber trobar una sortida, potser amb noves formes de lluita, si la patronal continua en els seus tretze. Convé mantenir la iniciativa, imposar, juntament amb la necessària negociació, que no hi hagi acomiadaments ni sancions. Els comunistes hem d'ajudar, amb el nostre suport solidari, aquesta vaga. Hem d'explicar-la a tots els centres de treball d'altres sectors, i hem de manifestar, d'alguna manera, el nostre rebuig de la postura d'uns empresaris que donen notes a la premsa dient que volen aplicar una "Taula de rendiments mínims", que han fet ells soletes, i es neguen a seure a dialogar amb els treballadors i amb els seus autèntics i únics representants vàlids.

ANTONI LUCCHETTI

PROMESES DAVANT DE LES ELECCIONS?

Els professors de català reivindiquen els seus drets

La manca de normalització de l'ensenyament i dels ensenyants de català a les escoles ha quedat reflectida aquests últims dies en la vaga dels professors de català.

Uns centenars de professors de català, majoritàriament "col.laboradors" d'Òmnium Cultural, han reivindicat una situació professional i laboral més clara i unes condicions econòmiques més justes en una societat que es diu catalana. La vaga, doncs, no ha estat menada contra l'entitat privada —encara que se n'exigeixi una profunda democratització que permeti que els professors de català siguin part activa en l'organització interna i en les negociacions que tinguin lloc amb el poders públics—, sinó que l'Assemblea Permanent de Professors de Català, reunida aquests dies, ha volgut que Òmnium Cultural, tot responsabilitzant-se dels seus professors "col.laboradors", endegui una campanya conjunta vers les institucions públiques catalanes. Aquestes són les que en realitat han d'assumir les tasques de normalització de l'ensenyament del català, que es concreten en dos punts: a) integració del professor de català al seu lloc de treball amb plens drets, donant-li la deguda consideració, i b) responsabilització econòmica i laboral de la feina que duen a terme.

Aquests punts tan clars i que a tots semblaven tan assumits, fins i tot semblaven aconseguits, són encara fites llunyanes. Evidentment en la situació política actual, davant d'unes eleccions, el governador civil, personalitat a la qual s'ha d'anar a raure en aquests conflictes!, s'ha desfet en promeses, la més ferma de les quals sembla ser l'afiliació a la Seguretat Social, a partir de l'1 de maig, de tots els professors amb dedicació plena (més de 18 hores setmanals). Caldrà veure si es compleixen o si no; cal recordar que el seguit de decrets i normes respecte a la cooficialitat i normalització del català en tots els sentits ha quedat a nivell sobreestructural fins ara. Això els ha servit per presentar una façana catalana i democràtica: però tots sabem que si això no es concreta en xifres, entitats i persones, tot queda, com ha passat fins ara, en paper moll.

cotxeres per als temps de crisi

Els veïns de Sants ens donen, de fa temps, una important lliçó de dignitat: lluiten per la seva supervivència, contra la febre del sòl i de l'especulació que s'ha emparat dels governants que ens ha tocat patir.

Fa ja molt de temps que l'eslògan que unia els veïns de Sants, les Corts, Collblanc, Hostafrancs i la Bordeta era: "Salvem Sants dia a dia: ni pas elevat ni museu del tramvia." La plaça Salvador Anglada va ser rescatada així d'un projecte que trencava la fesomia del barri.

L'altra part de la lluita tenia com a objectiu rescatar per al barri espais de lleure: la lluita per aconseguir l'Espanya Industrial, amb manifestacions de grans i de xics, amb prohibicions i carregades de la policia, ha estat un exemple de constància i de claredat d'idees.

Finalment, els veïns de Sants han aconseguit de salvar les cotxeres i fer-ne un espai de convivència popular. El darrer diumenge de març del 77 serà per a molts una fita important: l'ocupació de les cotxeres va ser un dels actes més emotius dels darrers temps. En la línia de la recuperació de les festes populars, era tot el poble que se sentia representat allà. Les llàgrimes dels vells, que només sabien dir: "això, això...", no són un recurs d'efectisme, sinó el reconeixement d'una recuperació efectiva.

Tant els animadors, com els cantants (aquells del País Valenciàl!), com els actes per als infants... les trenta mil persones que van desfilar per les cotxeres rescatades ens van donar a tots una lliçó de dignitat i de democràcia.

Un altre element de normalització: les paradetes de venda de materials tant dels partits polítics com de les centrals sindicals, grups de solidaritat, Congrés de Cultura Catalana... I una darrera recomanació: compreu el llibre sobre els noms dels carrers de Sants!

TREBALLADORS DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

Sindicat unitari: 4.500 afiliats

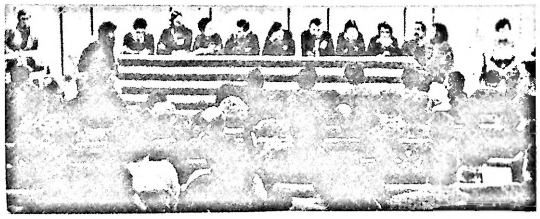

Amb assistència de tres-cents delegats, que representaven quatre mil cinccents pre-afiliats, s"ha celebrat, a la Fundació Miró, a Barcelona, el Congrés Constituent del Sindicat de Treballadors de l'Administració Pública de Catalunya, que aplega tant els qui treballen a escala central de l'Administració, com a escala local o institucional.

En la seva declaració de principis, l'STAPC es defineix com un sindicat obert, democràtic, unitari i independent. Pel que fa als estatuts, l'avantprojecte que es va presentar contempla l' elecció democràtica de delegats —un per cada deu afiliats—, que seran revocables. Es preveu que hi hagi tendències dins del sindicat i la compatibilitat entre l'afiliació a l'STAPC i el fet de pertànyer a qualsevol altra tendència sindical.

Alguns aspectes del funcionament del Partit

Democràcia interna i unitat d'acció

En aquest període de transició cap a la democràcia està esclatant arreu un gran desig de participació de les masses en els afers del país, en tot allò que interessa la vida dels ciutadans i de les col.lectivitats. El poble, les masses, estan compromeses en un procés democratitzador que podem dir que és irreversible. Això indica que tot partit polític que aspiri a ser un portaveu real de la voluntat popular ha de ser un veritable partit democràtic.

El PSU, comprenent la perspectiva d'aquesta evolució, va iniciar ja fa alguns anys, podem dir que encara sota una certa clandestinitat, el procés d'anar donant cada cop més importància al component de la democràcia en l'aplicació del nostre principi del centralisme democràtic. Es a dir, si el PSU és avui un partit gran, viu i dinàmic, amb una gran presència en la vida política catalana i que aspira a ser el gran partit de masses del poble català, és gràcies, en gran manera, a haver sabut començar a temps el procés democratitzador de la vida interna del partit, que, després de la mort de Franco, hem anat desenrotllant continuadament.

Però, com és consubstancial en tot organisme viu, aquest procés democratitzador no transcorre de forma planera i beatífica. Es un procés de lluita d'idees i opinions que els companys defensen amb passió per tal de fer-les triomfar i que dòna lloc, tantes vegades, a situacions conflictives.

En el partit s'expressen avui idees i concepcions noves sobre la pràctica de la democràcia que xoquen entre si; però de vegades la discussió mostra que una part d'elles no són contradictòries, sinó més aviat complementàries, i, per tant, són assumides pel Partit. N'hi ha d'altres, però, que no és convenient acceptar.

Hem vist, en una conferència local del partit a una ciutat eminentment obrera, com un company defensava el criteri que si en una elecció per a la direcció del partit sortien elegits solament companys professionals i estudiants, aquesta era la direcció vàlida perquè, deia aquest company, "la democràcia és la democràcia". I l'experiència d'una conferència comarcal en la qual el company secretari general del sindicat de CCOO més important de la comarca no va ser elegit a la direcció del partit per haver estat derrotat per dos vots de diferència a l'hora de la votació.

Creiem que aquesta democràcia no interessa a un partit com el nostre, car és més aviat una democràcia pròpia d'un partit burgés, on els problemes i el paper de la classe obrera en la societat i en la lluita per canviar-la no juguen per a res, i és comprensible: per això són partits burgesos.

En el partit dels treballadors i de les forces de la cultura, la democràcia que realment s'ha de practicar, en aqueix ordre, és la que condueix a aconseguir que tots els òrgans de direcció expressin correctament la composició del partit. I d'acord amb això, i en bona democràcia, els òrgans dirigents del partit han de tenir una representació important de la classe obrera conjuntament amb els pagesos, els professionals, dones i homes intel.lectuals i també d'altres sectors populars. Es a dir, un partit comunista no pot assumir una democràcia que tingui un marcat caràcter excloent d'allò més vital de la societat i del nostre partit: les forces de la classe obrera, els treballadors.

Avui, ja són moltíssims els comités del Partit que han estat elegits democràticament. Hem fet seriosos progressos en el camí de la democratització i, a hores d'ara, podem dir que el mètode de la cooptació de companys per a les responsabilitats dels comitès és ja pràcticament liquidat.

Un signe negatiu que apareix dintre d'aquest procés és que sorgeixen elements conflictius importants perquè l'elecció dels òrgans de direcció és entesa per alguns companys com el desenvolupament d'una mena de campanya electoral dintre de les organitzacions del partit que es preparen per realitzar la seva conferència, amb la corresponent lluita per fer triomfar una candidatura determinada.

Aquesta lluita comporta, immediatament, un element molt perillós per a una organització com la nostra. Es l'aparició de la divisió, entre els nostres afiliats, en partidaris d'una o altra candidatura, en partidaris d'un o altre company, amb l'agreujament que aquesta divisió afecta fàcilment tota l'organització que prepara la conferència si no ens és possible aturar, reduir o liquidar aquest procés iniciat.

De totes maneres, allò que destaca en aquests moments de gran creixement del partit és la manca d'experiència de com han d'elegir-se els òrgans dirigents. I en aquesta direcció és encara molt important tenir en compte la necessitat que la direcció del partit participi en l'elecció dels comités més importants.

I la raó fonamental d'aquesta participació rau en el fet que ara, quan estem apareixent a la claror del dia, existeix un desconeixement real, en la majoria de les organitzacions i especialment en les més importants, de l'activitat, característiques i capacitats de bon nombre dels quadres principals que han estat dirigint el treball del partit i que, a conseqüència de la clandestinitat, no han pogut ser coneguts per la massa de membres del partit ni pels nombrosos simpatitzants que han ingressat darrerament. I, avui com avui, és essencialment la direcció del Partit qui està en millors condicions de suggerir quins són si més no una part dels companys o companyes més adients per ocupar llocs de responsabilitat a la direcció dels comités superiors.

El partit té el mètode adequat per a resoldre aqueixa gran qüestió. Es l'elecció, en les conferències, d'una comissió de candidatura formada per les companyes o companys més representatius, per representants de les organitzacions del partit. Es tracta d'una comissió oberta, en la seva composició, a la participació d'altres companys que puguin ser proposats. Aquesta comissió es reuneix, debat els noms que es proposen per a la candidatura i, per unanimitat o per majoria, fa la proposta que creu més convenient a la reunió plenària, la qual, sobiranament, decideix. Aqueixa proposta també ha de ser oberta, és a dir, ha de donar la possibilitat que puguin ser proposats com a candidats altres companys. Alhora, no hauria d'acceptar-se que siguin presentades, a la mateixa conferència, candidatures en bloc enfront de la proposta de la comissió.

El procés democratitzador de la vida interna del partit continuarà avençant sense cap mena de dubte, però això exigeix, alhora, un esforç per assegurar la necessària cohesió política que ha de continuar afermant la unitat d'acció de tots els comunistes.

JOSEP SERRADELL (ROMAN)

PARADA A CORNELLÀ.- Diumenge passat, l'organització del PSUC a Cornellà va plantar parades de venda de les publicacions del partit als principals punts de la ciutat. Allò que fa unes setmanes era un fet puntual, testimonial, és ja, gairebé a tot Catalunya, un fenomen quotidià (Fotos "Treball")

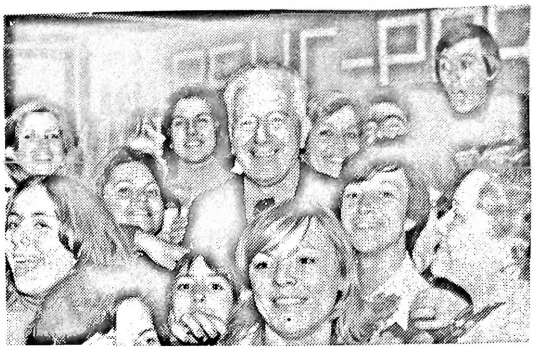

LOCAL AL POBLE SEC.- Poble Sec: inauguració del local del PSUC. Gregori López Raimundo: els avantatges de ser secretari general.

Els entrebancs no ens espanten

A plena claror

MATARÓ. *El 27 de març, diumenge, el PSUC va inaugurar a Mataró quatre locals del partit, entre els quals la seu central a la ciutat. A les deu del matí, va sortir del barri de Cerdanyola una corrua de cinquanta automòbils i deu motos, guarnits amb eslògans del partit i banderes vermelles. La caravana va recórrer els barris de LLàntia, Cirera, Molins, Rocafonda i Palau per acabar desfilant pels carrers del centre. Després es va inaugurar el local central, que és al carrer D'Isern. Amb el carrer ple de gom a gom, es van tocar sardanes, hi va haver parlaments i es va posar un rètol, una bandera vermella, i una senyera catalana al balcó.*

SANT JUST DESVERN. *El PSUC ha sortit a la claror en aquesta població del Baix Llobregat. Es van instal.lar tres taules de venda de la nostra premsa i també d'objectes per recollir diners per a la campanya electoral.*

CORNELLÀ. *També hi ha hagut presentació pública del nostre partit i plantada de parades als principals punts de la ciutat. Al barri de les Gavarres, la policia va retirar la parada. No hi va haver cap més incident. També es va obrir el local que servirà de seu central del PSUC a la ciutat.*

BADALONA. *S'havia organitzat un míting del PSUC per dissabte passat, al vespre, dins de la quinzena del partit. Havien de parlar Gregori López Raimundo i Pere Soto, entre d'altres. Aquest acte va ser prohibit. La setmana abans, també van prohibir la presentació del PSUC al barri de Pomar d'aquesta ciutat.*

REUS. *S'ha celebrat la II Conferència del PSUC. Hi van assistir cinquanta delegats que representaven les diferents agrupacions del partit a Reus. Hi fou present Josep Pardell, del Comitè Executiu. La Conferència va elegir un nou comitè local, que té vint-i-un membres.*

COMUNICAT DEL COMITÈ EXECUTIU

Suport als treballadors de la construcció

El Comitè Executiu del PSUC s'ha reunit avui, divendres, 1 d'abril, i ha pres, entre altres, els següents acords:

1. Manifestar el seu suport als treballadors de la construcció de Barcelona i de Girona, del sentit de responsabilitat dels quals cal esperar una sortida negociada al conflicte que doni satisfacció a les seves justes aspiracions. Denunciar l'actitud repressiva de les autoritats governatives i exigir la immediata llibertat de tots els treballadors detinguts.

2. Expressar el seu desacord amb la Llei d'Associació Sindical, aprovada per les Corts, llei que no suposa la llibertat sindical sinó un intent de perpetuar l'aparell verticalista i de fer cristal.litzar la divisió dels treballadors.

3. Saludar l'acord de la Confederació Sindical de Comissions Obreres i Unió Sindical Obrera en el sentit de convocar, pel dia 15 d'abril, una jornada d'assemblees i aturs per reclamar la llibertat sindical.

4. Saludar la creació del Sindicat de Treballadors de l'Administració Pública de Catalunya, ratificar la posició del Comitè Central a favor de la sindicació autònoma, unitària i de masses, en els sectors dels tècnics i professionals i cridar totes les organitzacions i militants del Partit a aplicar aquest criteri en el sector de l'ensenyament.

5. Cridar totes les organitzacions i militants del Partit a donar suport al míting que, organitzat pel Congrés de Cultura Catalana, se celebrarà demà, a les 19 hores, al Palau d'Esports de Barcelona.

II Conferència de Barcelona, del PSUC

Debat democràtic

La premsa s'ha fet ressò, amb un cert relleu, de la II Conferència de Barcelona del Partit Socialista Unificat de Catalunya. I, més enllà d'algunes especulacions no sempre afortunades, ha posat l'accent sobre el que ha estat essencial en els debats que han precedit la II Conferència i en el seu mateix desenvolupament: es tracta d'una experiència oberta, àmplia, de pràctica de la democràcia dins del partit. En un partit que encara no és "de masses", però que ja no és només un partit "de quadres" —els 245 delegats representaven 5.750 militants— i en una situació política que encara no és democràtica, però que ja no està condicionada per la cladestinitat.

Els qui hem participat en aquesta II Conferència hem pogut constatar que la democràcia en el partit no és fàcil. Que tots arrosseguem vicis propis dels anys de vida subterrània i heretats del que foren els partits comunistes en el temps la III Internacional. I no és fàcil perquè la democràcia, entre comunistes, no pot ser només votar. La democràcia és, essencialment, debat polític. És aprofundir la línia política del partit a la llum de les experiències concretes, de les pràctiques territorials i/o sectorials i treure'n conseqüències polítiques i organitzatives.

¿Ha aconseguit aquests objectius la II Conferència? Cal dir que només s'han assolit parcialment, però cal afegir, tot seguit, que era difícil, si es considera el partit en el context històric actual, que fos d'una altra manera.

Una de les principals limitacions rau en la manca d'un debat previ sistematitzat, útil. Molts delegats ja van criticar, i amb raó, que l'informe del Comité de Barcelona sortint no fos distribuït al conjunt de l'organització unes setmanes abans per ser debatut en el conjunt del partit o, almenys, a nivells intermedis. Aquest debat, que cal preveure i impulsar de cara al IV Congrés del PSUC, és fonamental per a assegurar una major representativitat dels delegats —que aleshores resulten elegits en base a criteris polítics— i per a canalitzar les discussions de la conferència o del congrés, assegurar-ne la seva concreció i evitar la dispersió.

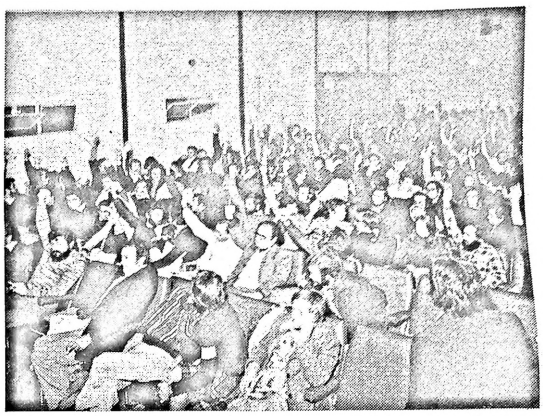

Debat democràtic entre comunistes

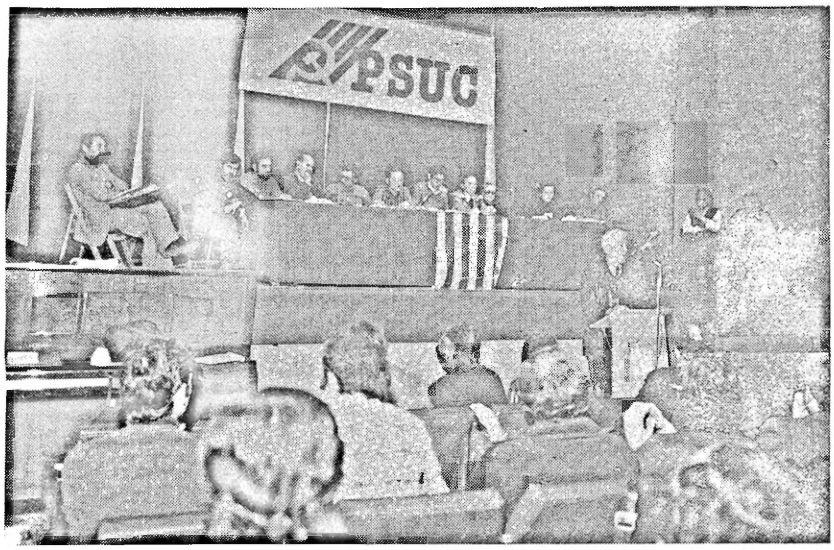

La veu del secretari general, Gregori López Raimundo (Fotos TREBALL)

Malgrat tot, l'existència de comissions de treball —situació política i campanya electoral, moviment obrer, moviment popular, forces de la cultura, organització i candidatura— va permetre que un nombre molt important de delegats (entre vint i quaranta a cada comissió) participés en un intens debat sobre els principals problemes del partit a Barcelona, durant tota la setmana.

Molts companys tenen la impressió, un cop acabada la conferència, que "no s'han abordat a fons moltes qüestions". I tenen raó. Però no seria correcte contemplar una conferència —i menys aquesta conferència— com una instància de partit on els problemes queden resolts per sempre, on totes les concepcions diverses que poden existir entre nosaltres al voltant d'algunes qüestions queden sintetitzades d'una vegada. Sobretot sinó ha existit el debat previ al qual em referia abans. I més tenint en compte el dèficit que encara caracteritza el nostre partit en el terreny de la discussió política.

El que era important era consolidar la unitat del partit a Barcelona en relació als aspectes de la nostra política que estan situats al primer pla. I això es va aconseguir. Va ser ratificada per unanimitat la resolució del Comitè Central que defineix les tasques dels comunistes catalans davant les eleccions. Es pot dir que els moments de més entusiasme d'aquesta segona conferència es van produir precisament quan es van abordar les exigències que suposa per al partit a Barcelona "la batalla per unes eleccions lliures".

Era fonamental també que s'apuntessin els problemes del moviment obrer a Barcelona. I, en aquest sentit, l'extraordinària participació de delegats procedents d'aquest camp essencial de treball, *en el conjunt de debats de la conferència*, (i no només en la seva parcel.la específica) apareix com una garantia d'una nova etapa a Barcelona, en la qual el PSUC ha de reforçar la seva incidència i la seva capacitat de direcció en el moviment obrer i ha d'assegurar la presència i la direcció de la classe obrera en el moviment popular i ciutadà.

La conferència va valorar, amb tota la força necessària, la significació de la campanya "Volem l'Estatut" com a mobilització de masses que s'ha d'articular amb la batalla electoral per conquerir les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya. I, en aquest context, va rebutjar els perills neolerrouxistes, fent una crida al combat polític i ideològic a fi i efecte que la classe obrera assumeixi el paper hegemònic que li correspon en la lluita nacional.

Qüestions polítiques importants van quedar "obertes", sotmeses a un debat ulterior en el marc de la política general del partit. Es com s'ha acordat celebrar properament una conferència sectorial per tractar de la política sindical del partit entre tècnics i professionals. Es segur, si més no, que els debats de la conferència han resultat molt enriquidors i que han de permetre matisar i enriquir la nostra política en aquest camp.

La discussió i la votació sobre els criteris d'organització del Comitè de Barcelona van posar de manifest que el nostre partit ha assolit ja graus irrenunciables de democràcia interna. Els delegats eren unànims a plantejar la necessitat de la descentralització i potenciar el desenvolupament de les federacions territorials com a mitjà més idoni per arribar als 20.000 afiliats que el PSUC es proposa de tenir a Barcelona en un futur immediat. Però es presentaren divergències sobre el caràcter del Comitè de Barcelona que ha de dirigir aquesta descentralització. La proposta que contempla l'existència de responsabilitats diferenciades per als fronts de treball, presentada pel company Cervera de la comissió de candidatures, va convèncer la majoria, en contra de la que presentaren el Comitè Executiu i el Comitè de Barcelona sortint, que proposaven un Comitè de Barcelona més reduït amb funcions polítiques i organitzatives globals.

Al final, i un cop aprovats els criteris de composició del comitè, la II Conferència va donar una altra mostra de com el debat polític entre comunistes pot ser tant intens com el moment reclami sense afectar la unitat del partit. La candidatura proposada va ser votada amb bloc, i aprovada només amb vuit vots en contra.

La II Conferència ha estat un "moment" de la vida del partit a Barcelona. Ara, amb la batalla electoral per davant, amb l'exigència de la legalització de tots els partits, associacions i sindicats, i en la perspectiva de fer d'aquest combat polític el marc de la consecució d'un partit de 20.000 militants a Barcelona, el que cal és que el conjunt del partit discuteixi les resolucions que emanin de la Conferència, que les federacions acceptin la tasca d'enfortiment polític i organitzatiu indissociable de la política de descentralització acordada per la Conferència.

ANDREU CLARET SERRA

Cap als vint mil afiliats

S'ha celebrat la II Conferència de Barcelona del Partit Socialista Unificat de Catalunya, durant la setmana del 20 al 27 de març d'enguany, amb la participació de 245 delegats —230 amb veu i vot i 15 invitats amb veu, en representació de 5.750 afiliats. Va assistir una delegació del Comitè Executiu del PSUC composta pels companys Gregori López Raimundo, secretari general, Josep Serradell i Antoni Gutiérrez i una delegació del Comitè de Barcelona de la Joventut Comunista de Catalunya encapçalada per Joan Tort.

El ple de la II Conferència, reunit el passat cap de setmana, va expressar la seva plena identificació amb les recents resolucions del Comitè Central del PSUC i amb el manifest electoral aprovat en aquesta mateixa sessió del CC. La II Conferència va acordar, per unanimitat, situar la batalla per unes eleccions lliures en el centre de l'activitat política del PSUC a Barcelona i fer de les properes eleccions una àmplia mobilització de masses per conquerir les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya i obrir un procés constituent.

La II Conferència de Barcelona del PSUC va exigir la legalització de tots els partits i sindicats que encara romanen discriminats. Va fer una crida a tots els militants i simpatitzants del PSUC a Barcelona per imposar la presència dels comunistes a la vida pública, iniciar amb entusiasme la campanya electoral i celebrar el moment de la legalització del nostre partit amb tot tipus d'actes festius públics. La II Conferència va decidir impulsar les campanyes polítiques "Volem l'Estatut" i "Per la recuperació de les institucions autonòmiques" i donar ple suport a la crida feta per Comissions Obreres i la Unió Sindical Obrera contra el decret de relacions laborals i per la llibertat sindical.

Es van abordar també els problemes relatius a l'atur, els acomiadaments , l'augment del cost de la vida i, en general, les àmplies necessitats de la classe obrera i del poble davant de la degradació de la situació econòmica.

El ple de la II Conferència va aprovar per àmplia majoria el document presentat pel Comitè de Barcelona sortint, incorporant-hi les conclusions de les diverses comissions —política, moviment obrer, moviment popular, forces de la cultura, organització, finances i propaganda— i aportacions presentades en el debat del ple.

El ple va coincidir en la necessitat d'adoptar mètodes de direcció i d'organització descentralitzats del PSUC a Barcelona, potenciant el desenvolupament de les federacions territorials com a mitjà més idoni per arribar als 20.000 afiliats que el PSUC es proposa tenir a Barcelona en un futur immediat, i per elevar el nivell polític de tot el partit.

Es van presentar dues propostes sobre els criteris de composició i funcionament del Comitè de Barcelona del PSUC. L'una comportava una composició en funcions polítiques i organitzatives globals i l'altra proposava la presència complementària de responsables diferenciats dels diversos fronts de treball. La II Conferència va aprovar aquesta segona proposta i a continuació la comissió de candidatura va proposar una candidatura que va ser aprovada pel ple de la II Conferència, amb vuit vots en contra.

EDITA: JOAN BUSQUET I DURAN Fin. Graficas Dep. Leg. B 16948-77

Dia 15: per la llibertat sindical i el dret de vaga

El 15 d'abril s'apropa. Es la data de la jornada de lluita, a tot Espanya, que Comissions Obreres i Unió Sindical Obrera han convocat, tot invitant les altres organitzacions sindicals a afegir-s'hi.

Recordem que el motiu bàsic d'aquesta mobilització de la classe treballadora és protestar contra el decret-llei sobre la vaga que, de fet, no és altra cosa que un instrument contra la vaga, i exigir la llibertat sindical plena. En un altre article d'aquest mateix número comentem la nova llei d'associació sindical, treta de fresc de centrals sindicals obreres, no és una llei de llibertat sindical.

Tots els motius de la convocatòria a una vasta acció obrera el 15 d'abril, doncs, continuen vigents. Els treballadors de tots els pobles d'Espanya han de demostrar, aquest dia, que tenen raó i que tenen la força i la unitat que calen per fer triomfar aquesta raó. No cal dir que la jornada del dia 15 ha de comptar, també, amb l'escalf i la col.laboració de tot el poble.

Dia 15 d'abril: moltes assemblees

La proximitat de la data fa que exhortem, des d'aquestes pàgines, a aprofitar els dies que queden per tal de preparar, a cada lloc de treball, la participació a la jornada que consistirà a fer assemblees, a parar, essencialment, però també en altres formes d'expressar allò que volen els treballadors, formes que puguin sortir de la iniciativa i de les condicions de cada lloc, amb serenitat, amb responsabilitat i sense aldarulls ni provocacions, però amb tota la fermesa de què és capaç la classe obrera.

Invitem especialment els militants i les organitzacions del partit a encapçalar als seus llocs de treball la preparació de la jornada i l'acció del dia 15, a fer tot el que calgui perquè esdevingui un èxit de mobilització. Tornem a remarcar, com ja ho fèiem en l'anterior número, que un element essencial, indispensable, perquè la convocatòria reixi és que sigui una acció unànime, de tots els treballadors i de tots els seus sindicats. Els comunistes hem de contribuir a aconseguir que les coses siguin així.

Avui, una tasca urgent és preparar la jornada del 15 d'abril. Preparar-la entre tots i preparar-la bé.

Joaquim Molins, del Centre Català, ha estat elegit membre de la "Comissió dels Nou" en substitució de Jordi Pujol. Molins representarà els partits i organitzacions que donen suport a la presència catalana en la comissió negociadora.

ACLARACIÓ

L'espectre de Lerroux

En el meu article del número 473, titulat "L'espectre de Lerroux", es va esmunyir una errada greu: al paràgraf sisè, que tracta de l'ensenyament de la llengua catalana, on havia de dir *preceptiva* es va escriure *voluntària*. Hom coneix la posició del PSUC sobre aquest tema: a l'informe del Comitè Central, aprovat en el III Congrés del PSUC, s'assenyala que, entre els canvis que comportaria el recobrament de l'Estatut de 1932, figura el següent: "implantar l'ensenyament en català en tots els seus graus i assegurar que el català s'estudiï com assignatura obligatòria als centres escolars on l'ensenyament s'imparteixi en castellà".

I en el Projecte de Programa del PSUC, que discutirà el IV Congrés, es diu: "L'escola ha de garantir, en acabar l'escolaritat, el ple domini de la llengua catalana i de la castellana per a tothom, facilitant-ne el coneixement d'una manera sistemàtica i programada."

G. López Raimundo

Qui són catalans?

¿Són catalans només els qui han nascut a Catalunya?. ¿Ho són només els qui parlen català?. ¿Interessa l'estatut d'autonomia tots per igual?. Aquestes i altres preguntes són al centre de la discussió i cal donar-hi les respostes més escaients d'acord amb el nostre projecte polític democràtic i socialista que, condicionat per *la realitat nacional de Catalunya*, ha de ser el projecte hegemònic per tal d'avançar en la construcció d'una societat socialista. Aquest és el nostre objectiu principal: *l'hegemonia de la classe obrera* en el combat pel socialisme. A partir d'aquí és quan hem de respondre al "neolerrouxisme", que pretén dividir els sectors populars catalans amb l'únic objectiu d'impedir aquella hegemonia.

***Catalans ho som tots els qui vivim a Catalunya.* Això no és cap afirmació gratuïta ni cap invent dels polítics burgesos. Això és una formulació que és a l'Estatut de 1932 quan diu, Art.4: "Als efectes del règim autònom d'aquest Estatut, gaudiran de la condició de catalans: Els qui ho siguin per naturalesa... i els altres espanyols que hagin adquirit veinatge dins de Catalunya".**

O sigui que a l'estatut, que era la CONSTITUCIÓ de Catalunya, es garantia la igualtat de drets per a tots els qui residien a Catalunya, independentment del seu origen o llengua. I aquesta garantia d'igualtat de drets es reforça al mateix Estatut amb la declaració de cooficialitat de les llengües catalana i castellana. Tot i declarar que la llengua pròpia de Catalunya, com a societat nacional, és el català, es garanteix la plena igualtat (cooficialitat) de l'ús d'ambdues llengües en tota la vida pública (davant l'administració, escoles, etc.).

Però, més importants que les raons jurídiques, són les raons polítiques que ens han de fer veure la necessitat de la integració de totes les capes populars catalanes. Totes elles han de menar el mateix combat democràtic, nacional i socialista. Tots els sectors populars catalans (tots els qui viuen a Catalunya) pateixen la mateixa opressió autoritària (manca de llibertats plenes), nacional (manca de reconeixement institucional de Catalunya) i social (explotació d'unes classes sobre les altres). La corrupció de l'administració, l'especulació del sòl urbà, les deficiències escolars, la inexistència d'un servei popular de la salut, l'explotació laboral, el dèficit d'inversions públiques, etc., afecta tots els sectors populars que viuen a Catalunya, qualsevol que sigui el seu origen o llengua.

La manca d'un govern autonòmic que permeti iniciar des d'aquí, a prop del poble i controlades pel poble, les solucions d'aquells problemes, afecta tothom.

Aquest és l'únic sentit de la integració, integració de tots en el combat comú, dins l'especificitat del marc nacional català, per forjar una nova comunitat catalana. Ningú no ha de ser assimilat o despullat de les seves característiques. Cal respectar la personalitat original de tots els qui vivim a Catalunya. Nosaltres estem contra l'assimilació, o sigui contra tot intent de forçar els immigrats a renunciar a la seva identitat.

Tampoc no és una qüestió de fusió o de barreja artificial de diversos elements culturals neutres. Catalunya no és una coctelera on s'hi fiquen la cultura catalana, gallega, castellana, andalusa, etc., i en surt una "barreja". Catalunya és una societat concreta, amb un passat històric que hem d'assumir (des de la literatura medieval a Lluís Companys, per exemple). Aquest passat, patrimoni comú, l'hem d'assumir no com una cosa estàtica o tancada sinó com el fil històric dialèctic a continuació del qual s'empelta la lluita de classes avui, el nostre combat, el nostre projecte polític.

Només si la classe obrera catalana, autòctona o immigrada, assumeix aquest plantejament nacional, podrà encapçalar l'aliança de tots els sectors populars en la triple lluita per conquerir les llibertats democràtiques, per aconseguir l'autonomia i per iniciar la construcció del socialisme.

En la lluita de classes s'està forjant la nova cultura i l'hegemonia d'una o altra classe social en el projecte polític de Catalunya. Per això cal que la classe obrera sàpiga integrar tots els elements culturals, passats o actuals, a la seva lluita. *La classe obrera no és fora d'aquest context nacional, al contrari, n'és el component essencial.* Sense la classe obrera no hi ha societat nacional catalana.

Igualment, en ser el component essencial, assumint tot el bagatge nacional i cultural (inclosa la llengua catalana) es col.loca en la millor situació per dirigir el procés de transformació català i per reforçar els lligams de solidaritat, polítics i econòmics, entre Catalunya i la resta de nacions i regions de l'Estat espanyol.

RAFAEL RIBÓ

AL CLUB MUNDO, AMB LA PARTICIPACIÓ DE FERNANDO SOTO

Els immigrants i les eleccions a Catalunya

La sala del club Mundo es va omplir: el tema "Els immigrants i les eleccions a Catalunya" havia despertat un interès evident. Tant Fernando Soto, membre del Comitè Executiu del P.C.E., com altres ponents, van denunciar els intents de dividir la classe obrera catalana per raons de llengua. Soto, Reventós i Triginer van ser prou explícits: la classe obrera ha de jugar un paper hegemònic en les transformacions del nostre país i aquesta hegemonia no serà possible si la classe obrera renuncia a jugar el paper que li correspon com a classe nacional catalana. "Votar pel PSUC és votar per la llibertat" va dir Soto